

INAQUE

WESTERN

Maria Pourchet

/ R O M Á N

Preklad

Kamila Laudová

Maria Pourchet

WESTERN

COPYRIGHT © Stock 2023

Published by arrangement with Lester Literary

Agency & Associates

TRANSLATION © Kamila Laudová 2025

COPYEDITING Jana Obert

COVER © Arriba!

Slovak edition © Inaque 2025

ISBN 978-80-8207-283-2

ISBN e-book 978-80-8207-284-9

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať so zámerom rozširovať ju v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Maria Pourchet
WESTERN

INAQUE

„Milovala by si muža, ktorý sa bojí?“

Alfred de Musset
Lorenzaccio, I. dejstvo, 6. výstup
1834

Začína sa to v Paríži, v divadle, na javisku, v strede aj vzadu, v nálade a netrpezlivosti. Divadlo je ako baňa, sopka alebo dievča. Všetko sa odohráva v bruchu.

Momentálne je divadlo zatvorené, čoskoro má otvoriť svoje brány na premiéru Molièrovho *Dona Juana*. Zatiaľ sa tu pracuje. Javisko je osvetlené a takmer holé: premietacie plátno približne štyri krát šesť metrov, uprostred postavené dvierka v štýle saloonu na divokom západe, ktoré sa otvárajú do prázdna. Okolo nič. Na obrovskom plátne sa nenápadne mihá kamenistá krajina zaliata slnkom. Plocha suchej zeme, pás žltých hôr, ktoré v úplnom popredí ohraničuje niekoľko rastlín vrhajúcich krátky tieň, pri ktorom sa pasie kôň.

Z obrazu smädí.

Prebieha generálna skúška, hoci sa vlastne ešte nezačala, akoby pozastavená v čase. Malo by sa hrať, ale nehrá sa, lebo niekto chýba. Šesť hercov v očakávaní siedmeho postáva okolo režiséra, každý v inom ustrojení. Elvíra má na sebe ťažké krinolíny s výšivkami, Sganarelle je v džínsoch a má holú hrud', na nohách ostrohy, a don Alfonz s donom Carlosom majú obleky s teniskami. Väčšina z nich sú hviezdy. Tí, čo si dobre žijú z herectva so svojimi postavami, protikladmi, s ťaživou túžbou byť spoznávaní, hoci urýchlene prechádzajú cez reštaurácie a letiská, aby unikli zvuku vlastného mena. Komandor, ktorý je mŕtv, tu ešte nie je, čo je v poriadku. V prvom dejstve predsa ešte nevyliezol z hrobu.

Sme tesne pred verejnými predstaveniami a títo ľudia s vysokým spoločenským kapitálom sa nudia. Elvíra si na telefóne prezerá fotky a iné „špecifické obsahy“; don Carlos fajčí cigarety, ktoré si, samozrejme, vypýtal od technikov; socha Komandora, asi dvadsaťdvaročný chlapec, čo práve dorazil, sa kyslo spýta, kde je diva. Sganarelle si polohlasne precvičuje čudné artikulačné cvičenia – „pripitý pianista peje piesne po príjemnom predstavení“ – a Guzman sa pýta, či tu budú stať ešte dlho. Takto akože? Ako idioti.

Režisér na telefóne si masíruje obočie a odrapkáva dosť počutelné vulgarizmy. Aj to je v poriadku.

Veď mu dva dni pred premiérou chýba samotný don Juan.

Don je Alexis Zagner, hviezda storočia, predovšetkým jeho začiatku. Má zmluvu na stopäťdesiatisíc eur, z čoho dve tretiny sú garantované minimum. Predstavenie stojí na ňom, ak sa preňho rovno nepripravovalo. Mal tu byť už pred hodinami a odvtedy ho nikto nevidel. Ale odkedy vlastne?

No, don Alfonz a Guzman s ním boli minulý týždeň na obede spolu s jednou mladou novinárkou, reč bola o predstavení.

„A?“

Príjemné stretnutie. Ako zvyčajne výrečný, Alexis si osvojil režisérov zámer: vraj chce konečne predstaviť túto hru takú, aká je. Vizionárska, vytvorená okolo hypermodernej postavy disidenta: Don Juan utekajúci pred spoločnosťou chorou z toho, že do svojej imaginácie vložila sex. Don Juan, vravel Zagner novinárke, cestuje v troch z piatich dejstiev, čo je pre Molièrovho hrdinu výnimočné. Stále rozpráva a stále kráča, hľadá ďalší zmätok, zane-

cháva spoločnosť takú, akú ju našiel: zúrivú, vrieskajúcu. Novinárka si zapisovala, Alexis si dolieval víno. Ako herec vyzeral v poriadku, zjavne aj ako človek.

Že sa Alexis vrhne na všetko, čo má mikrofón, a neodmietne žiadne bezplatné menu, nie je pre režiséra novinárka. To má s postavou spoločné: tára a hltá. Otázka znie: Čo robil odvtedy a kde, dopekla, je teraz?

„Serme na to,“ zavrčí s pôvabom mladý predstaviteľ sochy Komandora. „Mešká. Také sú divy. Zahrajme druhý výstup, v tom nie je.“

Hoci sa ho nikto nepýtal, Sganarelle prizná, že netuší, kde je hlavná hviezda. Vonku už dávno neobedoval, učí sa totiž text. Dokonca celý text, takže pozná aj všetky repliky dona Juana, len tak mimochodom. Režisér nad jeho „mimochodom“ ani okom nemihne. Zavesený na telefóne, obvoláva riaditeľa divadla, generálneho tajomníka, delegátku z ministerstva, Zagnerovho agenta, reštiku za rohom, kamoša z pitiek, ktorý sa priateli aj s Alexisom. Tí, čo zdvihli telefón, nič nevedia a dostali sa len k znepokojujúcemu odkazu: „Oznámenie operátora: volané číslo neexistuje.“ Napokon sa rozhodnú zavolať Olivii, jeho zákonitej manželke.

Vyzváňanie.

Zakrátko si všimnú, že Alexisove účty na sociálnych sieťach boli zrušené. A potom niekto, kto doteraz mlčal a hrá dona Luisa, otca dona Juana, vysloví s patričnou zručnosťou vetu, v ktorej priam zavibrujú zápor a odmlka: „Nemešká. Zmizol.“

A posledná slabika sa roztrhne ako výkrik do priepasti. Zmi-zol! Účinok je ohromujúci.

Konečne počuť Elvíru, ktorej krásny, vážny a hlboký pohľad zdobil minulú stredu titulku časopisu *Télérama*, ako si spomína, že v nedeľu Alexisa stretla. Bol sám a bez zjavného cieľa. Zhovárali sa na rohu ulíc Rue Madame a Vaugirard.

„Aha, videla si ho v nedeľu, a čo teda?“

Áno, povie im to, ak ju, prosím, nechajú dohovoriť. Alexis bol veľmi bledý. Keď sa ho na to spýtala, vyhovoril sa na únavu a posledné skúšky, scéna z očí do očí so sochou Komandora ním vraj otriasla ako nováčikom. Ale Elvíra si pomyslela, so všetkou vážnosťou a hĺbkou svojho pohľadu, že má problémy. To nebola bledosť z presvedčania, akú vidno u Macbethov a zle pripravených Antigon, ale skutočná. Bol biely.

Biely, dobre. Vďaka za diagnózu, ale gastroenteritída ešte nikdy nebola dostatočným dôvodom na to, aby sa niekto vyparil päť dní pred generálkou. Tá je ale sprostá, rozčuľuje sa v duchu režisér, ktorý túto Elvíru po päťdesiatke ani nechcel, ale dostal príkaz zhora od delegátky z ministerstva, ktorá rozhodne nechcela, aby do náručia Alexisa Zagnera hodili nejakú dvadsaťdvaročnú drzaňu. Veď on je predsa zdržanlivý intelektuál a moderný muž.

Počuli sme Elvíru, je sprostá, ale aspoň je tu.

Teda bola. Aj ona čoskoro zmizne, tak čau, už má plné zuby týchto šiat zo sedemnásteho storočia z polyamidu, ktoré škriabu ako besné. Šialený kus, šialené storočie.

Elvíra odchádza a čoskoro sa aj vytratí Sganarelle, urazený, že jeho návrh zaskočiť za hlavnú postavu zostal úplne bez odozvy. Už sa videl, ako zvládne obe postavy: dvojhlavá, jemne monštruózna figúra spájajúca chorého a jeho lekára, diabla a kňaza, poklesok a morálku – to by teda

malo štavu a aj aktuálnosť. Don César, ktorého úlohou je nasledovať, ich nasledoval. Nemal na to – ani vekovo, ani spoločensky – čakať pod reflektorom na nezdvorilca, ktorý už ani nie je členom Comédie-Française a len točí nejaké televízne filmy. Zajtra v rovnakom čase.

Skvelé. Chýba už iba štrajk techniky.

Režisér čoraz viac panikári, až sa zdá, že vôbec neovláda odkazy na žáner, ktorými sa doteraz oháňal. Jeho prázdne javisko, zbytočné dvere a púšť ako tapeta – to predsa kričí, to je jasné: *začína sa to*. Vo westerne je hlavná ulica, ktorá slúži ako javisko, vždy prázdna, teda až na vietor, čo víri prach. Hľadaný muž je inde – v prérii, v hlavách.

Pred niekoľkými mesiacmi v tom istom meste nastúpi do výťahu trochu nenápadná žena, o chvíľu vyjde na chodník a mesto ju okamžite zožerie, skôr než sa naň stihne pozrieť. Zblízka však až taká nenápadná nie je – krásna pleť, svaly a lesklé čierne oči ako laň. Už desať minút po deviatej má srdce v krku, napokon ako vždy. Volá sa Aurore. Aurore sa ide uvariť, vlasy sa jej lepia v prameňoch na krk, medzi lopatkami sa jej rozlieva tmavý kruh potu, no na bielej látke to až tak nevidno. Ako veľké vrece sa presúva po ulici, jej protichodné telo, suché aj nasiaknuté tekutinou zároveň, zápasí bez inštinktu s horúčavou, ktorú si ešte nedokáže prisvojiť. Už je dvadsaťosem stupňov. Vreco má len jednu túžbu: čo najrýchlejšie sa hodiť do vody, najradšej by sa rovno vrhlo do Seiny, ale počká. Kde len mohla zaparkovať auto?

Nikde. Už ho nemá. Šoférovanie a nespavosť – to je ako alkohol a lieky, nikdy nekonzumovať spolu.

Aj túto noc únava držala Aurorino telo dokonale bdelé. Telo, ktoré už nejaký čas beží z rezervy. Nevyčerpatelná kaša tvrdohlavej sebanenávisti, systematickej viny, patologického odporu voči profesionálnej nevraživosti, získanej odolnosti voči opiátom a neodbytného pocitu, že vo všetkom mešká – táto rezerva ju drží nad vodou. Aurore je toho anemickým, no živým dôkazom. Dnes ráno si pomyslela, že ďalší deň už neprežije.

Dobrá intuícia.

O dvadsať minút neskôr, neďaleko Levallois-Perret, má kruh potu už suchý, vlhké vlasy natlačené do zle uviaza-

ného drdola a vstupuje do ľahko čitateľnej budovy. Je nízka a rozložitá, navrhnutá podľa predstavy o pracovnom štýle, ktorý sa firma dvadsať rokov márne snaží rozvíjať: horizontálny a súčinný. Kráča presklenou uličkou popri presklenených kójach evokujúcich večný sen o transparentných vzťahoch medzi kolegami. Láska vo fašistická manažérska ambícia, nedotknuteľná vo svojich princípoch, no vyžadovala by aspoň prítomnosť daných spolupracovníkov. Fakt, že sa vrátia.

Vyzerá to, že sme tu len my.

Ide totiž o servisnú firmu uprednostňujúcu prácu na diaľku a Aurore patrí do jasne pomenovanej pracovno-sociologickej kategórie: zamestnania nahovno. Taxonómia, ktorá kedysi platila pre baristov na staniciach či cyklokuriérov s pizzou bez prilby, ale už nie. Raz niekto v článku pomenoval intelektuálnu biedu Aurore ako normu a odvtedy aspoň vie, čo robí. *Non-operational bullshit job*. Presnejšie povedané, už dva roky je koordinátorkou projektu – projektu ešte pred krízou, zastaraného a nedokončeného, ktorého opis si možno pokojne odpustiť. Čoskoro to už nebude dôležité.

Aurore čaká na chodbe, že ju prijme nadriadený, je to dohodnuté. Po centimetroch sleduje, ako sa po maľovanej stene šplhá pravý brečtan – jeho vynachádzavosť, spôsob, ako sa obvíja okolo prekážok, kovového zábradlia, sklenenej lampy, rímsy, ako ich udusí, ako sa vracia späť, aby zakryl medzery, ktoré sám vytvoril, ako víťazí, ako na miestach nesie vlastnú váhu vďaka zhrubnutým stonkám, ako uniká novým výhonkom, ako si končeky najslabších výhonkov upevňuje o mikroreliéf náteru, čoraz bližšie k otvorom, aby filtroval svetlo všade, kde dopadne. Pred týmto prejavom inteligencie a plazivého prispôsobenia, ktorý akoby podopieral múr, zatiaľ čo v skutočnosti ho

požiera pod zámienkou ozdoby, si želá, aby ju niekto naučil, že prvý človek nepochádza z posledného tvora kriedy, ale z rastliny.

„Ale veď nepostávaj na chodbe, pod' dnu, všetci sú už tu,“ objaví sa napokon nadriadený, až prehnane usmiaty.

Preskočme kávu, počasie, burzu. Sotva si Aurore sadne, dozvie sa, že jej nahovno práca už neexistuje.

A predsa je v tejto firme všetko v poriadku. Továrňu na nič profituje z nového bohatstva, ktoré ponúka digitálny kapitalizmus. Vďaka práci z domu (dvaja z troch zamestnancov majú home office) sa ušetrilo na nájomnom, obsluhu a zbavili sa zlozvyku cestovania v prvej triede na návštevy pobočiek a klientov. Na obrazovke klienti vyzerajú výborne, a aby sme si to všimli, bola zrejme potrebná pandémia.

Tak prečo vyhadzujú Aurore, slobodnú matku, uprostred letných horúčav?

Pretože v továrni na nič, ktorá sa čoraz viac digitalizuje, sa moc presúva k tým, čo ovládajú digitálne technológie, a Aurore medzi nich nepatrí. Niečo jej chýba, isté návyky.

„Chýba ti trochu chuť učiť sa,“ vyčíta jej práve nadriadený s tým, že o školenia predsa nie je núdza. „A to je škoda, byť natoľko správnou osobou na správnom mieste a vôbec nič s tým neurobiť.“

Byť tou správnou osobou znamená byť ženou. Správne miesto je tu. Neurobiť s tým nič znamená, že v improvizovanej súťaži prispôsobivosti, do ktorej kríza vtiahla všetkých, Aurore prehrala.

Myslím si, že Aurore nevyhrávala často, ale čo na tom. Vo westerne sa už nenakrúca dobývanie. Točí sa cesta.

Aurore vzhliadne na druhého, menej nadriadeného muža, Emmanuela, ktorý sklopí zrak. Vždy keď vlni videla meno Emmanuel na zápisnici alebo v podpise mejlu, mala chuť vyzliecť sa. Teraz necíti nič. Ani teplo, ani chlad.

„Niečo ti nájdeme,“ sľubuje vyššie postavený vedľa Emmanuela, „napokon si tu zanechala stopu.“

Stopa je zápor. Aurore počuje, že nie je niekto, ale odtlačok, čo ju neprekvapuje. Odtlačok, ktorý ani nemá povolanie, len *niečo*. A ten druhý to zopakuje s náznakom sadizmu a s úsmevom, ktorý by mu najradšej vrazila späť do hrdla, že tu je rozhodne výhodou byť žena.

Prepáčte, ale Aurore nie je v tejto chvíli žena. Je zredukovaná. Zhustuje sa do únavy, nepokoja, irónie a ekzému. Škrabe si predlaktie do krvi cez bavlnu nebezpečne bielej košeľe, o chvíľu to bude vidieť. Už to vidno.

„Si v poriadku? Krváčaš?“

„To nič.“

A je to pravda, nič to nie je. Je to len stroj, ktorý sa zadrháva. Hoci stroj nie je práve demonštratívny, dá sa spoľahnúť, že sa vyjadrí jasnejšie než muži.

O chvíľu je už obed a Aurore sa premiestňuje do inej scény na Rue Louise-Michel. Klopká podpätkami, zrazu prebudená. A rozbehne sa – zbytočne, je veľmi skoro. A vlastne kam? Na číslo 78, do úzkej budovy z deväťdesiatych rokov, kde výťah vyžaduje kód, na ktorý si dnes prvýkrát nedokáže spomenúť. Nevybavuje sa jej ani len prvá číslica.

Vyjde teda tie tri poschodia pešo, schody berie po dvoch, hoci pred polhodinou by si na chodbe ľahla a spala. Všetko len preto, aby čakala. Ale neznervózňuje ju čas. Aurore sa ponáhľa pre krásu gesta. Chce si medzi štandardné úderý srdca pridať vlastné, chce prinútiť telo k pichľavému stiahnutiu, ktoré by pred takýmto stretnu-

tím malo prísť samo. Dorazí k dverám o čosi spotenejšia, o čosi teplejšia než pred chvíľou – tak je to lepšie – a čoskoro na rozťahovacom gauči zatvára oči, oddávajúc sa známym fantáziám. Stále tým istým už od školských čias: jeden muž vpredu, druhý vzadu a ona pevne držaná, obsiahnutá a znehybnená. Zastaví sa v druhom dejstve gangbangu, keď už si navodila dostatočne akceptovateľný fyzický stav na danú situáciu. Navonia sa, upraví si mejkap, rozpustí si vlasy, a ktože to čoskoro vchádza, prejde k nej a sadá si na gauč?

Emmanuel.

Bez jediného pohľadu na fľaky od pohárov po klientoch airbnb, bez povšimnutia novej vypálenej dierky od cigarety v operadle – to sa vyrieši neskôr – sa Emmanuel skloní nad Aurore, ukazujúc krásne formovaný hrudník, a ona ho chytí za krk a bez váhania mu naň priloží pery s rovnakou istotou, akú by mal človek pri zapájaní sa do elektrickej siete, keby išiel na prúd. Zhodí košeľu, topánky, no nie všetko, a keď má hlavu medzi jej stehnami, povie: Si krásna, krásne voniaš. Predovšetkým je skôr vychudnutá, ale o tom teraz reč byť nemá. Niekoľkokrát za sebou sa ozve „áno“, v kaskádach, obscénne frázy bez fantázie, ktoré zlyhajú v zámere aj v hrdle. Emmanuelov penis si žije vlastným životom, mäkký, stiahnutý z tejto márnej vravy. Zvonku počuť húkajúce sanitky z nemocnice Henri-Mondor a z poschodia niečie hlasy. V zmiešanine ženy, muža a látky sa zrazu objaví dlhý modrý predmet, prekvapivo primitívny vzhľadom na to, čo dnes ponúka trh s kreatívnymi pomôckami v tejto oblasti. Emmanuelova pravá ruka ho vedie do Aurorinej vagíny s nepopierateľnou istotou – zvyky sú zvyky –, a zatiaľ čo ľavým palcom masíruje jej len slabo napuchnutý klitoris, celé jej telo sa zmrští okolo tohto bodu a vymaže Em-

manuela, a práve na to akoby čakal, aby sa mu konečne postavil. Predmet ju zasiahne hlboko, do stredu, naslepo, viac než ktokoľvek, a veľmi rýchlo ju preniesie z rozkoše do bolesti a späť, z bolesti do rozkoše, lebo nástroj každý druhý raz trafi nesprávny nerv, ale funguje to. On sleduje zblízka tras svojho penisu v HD, v extrémnom detaile: „Je to krásne,“ zachrapčí a čisto sa spraví, zatiaľ čo modrá vec sa z nej takmer sama vysunie. Aurore nevzdychá. Je to skôr výdych, akoby zo seba spolu so vzduchom niečo vydávala.

Okamih ženy ako sladkej bábičky Corolle s ústami prispôbenými na cumlík, s príslušenstvom, s nehybnými očami, s vôňou briošky a plastu.

Tak prečo celý ten cirkus – parfum, v predstihu búšiacie srdce, opakovanie, slová, bozky na krk – kvôli gynekologickému úkonu s kolegom?

Pre ten cirkus.

A akými cestami sa musí vydať, čoho sa musí vzdať, aby sa dostala až k tomuto zlomu s mužmi, s láskou, s radosťou, len kvôli pohybu mechanizmu v tele, ktorý človeka vráti do najhlbšej samoty, na akú si dospelý dokáže spomenúť, ako dieťa, ktoré si hrou s vlastným telom vyvoláva zúfale a zmätené potešenie? Ako?

Netuší. Aurore si tú otázku čoskoro položí. Ale najskôr musí prejsť malým kolapsom. Zatiaľ funguje. Všetko funguje.

„Doriti!“ už oblečený Emmanuel sa neudrží pri pohľade na ďalší vypálený fľak od cigarety na gauči.

Jeden, dva... dokopy už osem dier po cigaretách v gauči z minulého roka. Nenávidí ich, tých vandalov, túto izbu čoskoro hodí do koša bez ohľadu na to, či trh stagnuje alebo nie. Pôjdu do hotela. A hneď už uzavretej Aurore vysvetľuje, že radšej staví na stratu z predaja než na populník – ty nie? Nie. Ona nie. Na nejaké prirážky kašle. Ona si byt prenajíma. Má spotrebný úver so sedempercentným úrokom, nie hypotéku. A predovšetkým nepočúva. Ešte vždy nahá, ufúľaná, spotená, stále prítomná, ale už preč. Hnedé vlasy jej visia ako závoj cez tvár, ruku má položenú na bruchu. Z Emmanuelovej školáckej obscénosti sa v sekunde presunula do svojho kráľovstva – do diaľky. Tam, kde sa zabúdajú kódy k výťahom, ale nie mená. Ani básne. Vyzerá, akoby spala.

„Si mimo,“ povie kolega celkom triezvo.

Až podvečer na ulici ju tá koncovka naozaj dosiahne. Keď vchádza do metra na ceste do školy, má pocit, že jej zmizli kolená. Musí sa dlho opierať o kované zábradlie, stojac v mdlobách. Ale napokon sa predsa len pohne. Lebo to ešte ide. Lebo niekde v tomto neznesiteľnom meste na ňu čaká dieťa pred súkromnou školou. Ten úver so sedempercentným úrokom je na školu. Aj na zábavu, veci, elektrinu, ale predovšetkým na školu.

Zbadá Cosmu asi dvadsať metrov od seba v rozhovore s riaditeľkou. Usmeje sa. Mohla by bežať. Každodenne dojatá si pomyslí: Toho, kto mu ublíži, kto ho zraní, kto ním otrasie, roztrhám v zuboch, seriem na všetko. Nevie si predstaviť, prečo si ju dnes riaditeľka zavolala. Veď to dieťa je anjel. Pozrite sa naň – blondávané, krehké, s nebeským menom.

Pobozkal Marguerite.

A?

Pobozkal Marguerite bez opýtania.

A?

Na chodbe. Čakal ju na chodbe. Marguerite je v poriadku, rodičia sa o ňu postarajú. Marguerite nevykazuje nijakú známku traumy.

A?

A vy ste teda vtipná. Učiteľka sa snažila, ako vedela, uplatniť bezpečnostný protokol na zvládnutie správania, chuderka, aspoň nekričala. Najprv odtiahla Cosmu, Marguerite zabezpečila v zborovni, kontaktovala rodičov. Cosma si má doma prečítať text v prítomnosti zákonného zástupcu, čo sa dá robiť. Zvyšok je na rodinách. Teda v ideálnom prípade. Riaditeľka nikomu nič nevyčíta, ale, keď už sme pri tom, Aurore sa napríklad veľmi neangažuje v rodičovskom výbore. Na stretnutia nechodí.

Je to pravda. Nikdy. Bodka. Aurore je vždy inde. Hľadá to, čo jej chýba. Muža, peniaze, orgazmus, školenie – samé životne dôležité veci. Nie je to, akoby hľadala zmysel života, doriti.

„A ktorá je Marguerite?“

Aurore sa snaží v dave detí rozoznať tvár, ktorú si vybral jej anjel, určite tú najkrajšiu.

„Marguerite tu už nie je. Odišla po incidente, veď som vám to vravela. Cosma, povedz mame, prečo si niečo také urobil.“

Aurore by radšej zdochla, než by mala reagovať na obvinenie sedemročného dieťaťa z agresie. A zasa to prichádza: chuť krvi v ústach, predzvesť boja na neevanjelizova-

ných územiach. Prvého, kto sa k nej v tomto skazenom meste priblíži, kto ju poníži, uhryzne.

„Pretože,“ vzdychne riaditeľka, „on ju miluje! Nerozumie, prečo by sa na malé dievčatá nemal vrhať.“

Nevrhol sa.

Vy ste tam neboli.

Vrhol sa?

Nie.

Dobre teda.

Cosma, jedináčik a samotár, vie málo o detstve, ale veľa o dospelých. Väčšinu života strávil s nimi. Pozná ich výkriky, ich šepot, ich hrôzy, sledoval ich limity aj ich pobúzenia. Nie je múdry – ešte nad tým nepremýšľa –, ale má informácie. Napríklad je mu úplne jasné, že riaditeľka je stratená viac než on. A že jeho matka to berie ako obvykle, je v stave niekde medzi „je mi to jedno“ a „ospravedlňujem sa na kolenách“. Takto vyzerá bežne, len je dnes o čosi bledšia.

„Marguerite sa zajtra vráti. Presunieme lavice tak, aby Cosma sedel ďalej od nej.“

To je sen?

Áno.

Riaditeľka sa s náhlým návalom láskavosti, so skutočnou obavou spýta, čo sa „deje doma“. Ale to, čo sa deje, nemá meno – na pomenovanie je to príliš nenápadné, príliš zastrčené. Aurore len mykne plecom. Zasa musí pôsobiť ako niekto, kým nie je – pohrdavá a mimo.

„Ideme, mami?“ navrhne Cosma.

„Ty nie si šéf, môj zlatý, ešte sme s mamou neskončili.“

Ale áno, šéfuje on. A, pravdupovediac, je to tak lepšie.

Je večer, ružová obloha a oxid dusičitý, ešte sto metrov domov. Zapadajúce slnko prežiarí Aurorinu bledosť, až by sa mohlo zdať, že sa to zlepšuje s Cosmovou rúčkou ako putom, ktoré ju drží pri zemi prostredníctvom empirických otázok.

„Čo budeme dnes večer jesť?“

Chcela odpovedať. Spomenula si na veľké zelené mrazené vrečko, ale už nie názov zeleniny, ktorú obsahovalo. Niečo jednoduché, čo Cosma často jedol s... ako sa to volalo? Aj to biele čosi?

„Neviem, miláčik, uvidíme.“

„Môžem ti položiť vážnu otázku?“

Aurore vždy rada odpovedala. Problémom sú pre ňu skôr otázky. Nikto sa nič nepýta. Niekedy si cez internet dohodne stretnutie s neznámym mužom a vyspí sa s ním len kvôli propedeutike súlože – kvôli drinku a otázkam. Dvadsiatim minútam, keď odpovedá a rozpráva o sebe, hovorí o „ja“, zámene predstavivosti.

„Samozrejme. Aj dve!“ odvetí narýchlo.

„Vieš, že babička je mŕtva?“

„Nie je mŕtva, zlatko, je na vidieku. To je veľký rozdiel.“

„Ale áno, je mŕtva. Povedala mi to dnes v noci. Zobudila ma vetrom, aby sa rozlúčila.“

Cosma patrí k deťom, ktoré veci predvídajú, sú varované vopred. Dážď, požiar, odchod otca – vedia o nich skôr, tak to jednoducho je. Aurore si to dobre uvedomuje, cíti, ako